

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-103-04

Druk nr 3074
Warszawa, 9 lipca 2004 r.

Pan
Józef Oleksy
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku.

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o ratyfikacji Konwencji o pozbawianiu
uprawnień do kierowania pojazdami,
sporządzonej w Luksemburgu dnia 17
czerwca 1998 r.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

Z szacunkiem

(-) Marek Belka

U S T A W A

z dnia

**o ratyfikacji Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami,
sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami, sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 17 czerwca 1998 r. w Luksemburgu została sporządzona Konwencja o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami.

Po zapoznaniu się z powyższą Konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- Rzeczpospolita Polska postanawia przystąpić do tej Konwencji,
- postanowienia Konwencji są ratyfikowane, przyjęte, potwierdzone i będą niezmiennie zachowywane, z uwzględnieniem oświadczeń dotyczących artykułu 4 ustęp 5, artykułu 6 ustęp 3, artykułu 7 ustęp 2, artykułu 9 ustęp 2 powyższej Konwencji.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

UZASADNIENIE

wniosku o udzielenie zgody na ratyfikację Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami

I. Geneza Konwencji

Konwencja o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami, sporządzona została na podstawie art. K.3. Traktatu o Unii Europejskiej z Maastricht oraz w oparciu o akt Rady Unii Europejskiej Nr 97/C 195/01 z dnia 17 czerwca 1998 r. (opublikowany w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Nr C 195 z 25.VI.1998).

U podstaw przyjęcia Konwencji legła potrzeba poprawy bezpieczeństwa na drogach Unii Europejskiej wobec wzrostu natężenia ruchu drogowego, będącego konsekwencją utworzenia wspólnego rynku i zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych. W realizacji tego celu uznano, iż decyzje o pozbawieniu uprawnień do kierowania pojazdami powinny obowiązywać na terenie całej UE, a nie ograniczać się tylko do terytorium jednego Państwa Członkowskiego. Wskazywano także na różnice w traktowaniu sprawców zamieszkujących w państwie, gdzie miało miejsce zdarzenie i zapadło orzeczenie, oraz tych, którzy dopuścili się czynu na terytorium innego państwa, niż to gdzie stale zamieszkiwali.

Uznając doniosłość omawianego zagadnienia, Państwa Członkowskie przyjęły, iż zasadniczą kwestią jest wzajemne uznawanie i wykonywanie orzeczeń pozbawiających sprawców czynów zabronionych uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi. Za niedopuszczalne uznano bowiem możliwość uniknięcia przez sprawcę skutków orzeczenia, jedynie z uwagi na fakt zamieszkiwania w państwie innym niż państwo popełnienia czynu.

Konwencję podpisały wszystkie Państwa Członkowskie Unii Europejskiej, natomiast ratyfikowała ją dotychczas jedynie Hiszpania.

II. Cel i zakres Konwencji

Celem Konwencji jest wprowadzenie mechanizmu pozwalającego na wzajemne uznawanie i wykonywanie orzeczeń o pozbawieniu uprawnień do prowadzenia pojazdów, wydanych przez sądy lub inne uprawnione organy Państw Członkowskich, na terenie całej Unii Europejskiej.

W realizacji opisanego wyżej celu, Konwencja:

- 1) definiuje pojęcia: „pozbawienie uprawnień do prowadzenia pojazdów”, „państwo popełnienia czynu”, „państwo pobytu” oraz „pojazd mechaniczny” – art. 1;
- 2) nakazuje Państwom Członkowskim współpracę w zakresie pozbawiania sprawców przestępstw drogowych uprawnień do prowadzenia pojazdów po opuszczeniu przez nich państwa popełnienia czynu – art. 2;
- 3) nakłada na Państwa–Strony obowiązek informowania się o orzeczeniach o pozbawieniu obywateli obcych państw uprawnień do prowadzenia pojazdów – art. 4;
- 4) wskazuje obligatoryjne i fakultatywne podstawy odmowy wykonania przez państwo pobytu sprawcy orzeczeń zapadłych w państwie popełnienia czynu – art. 6;
- 5) reguluje kwestie współpracy Państw Członkowskich przy przekazywaniu dokumentacji oraz informacji dotyczących zapadłych orzeczeń o pozbawieniu sprawców uprawnień do prowadzenia pojazdów – art. 3, 7, 8, 9, 10;
- 6) reguluje zakres uprawnień państwa popełnienia czynu w sytuacji odmowy wykonania lub częściowego wykonania orzeczenia przez państwo pobytu sprawcy – art. 11;

- 7) nakazuje zapewnienie karalności przestępstw polegających na kierowaniu pojazdami w jednym Państwie Członkowskim w przypadku orzeczenia zakazu ich prowadzenia w innym Państwie Członkowskim – art. 12;
- 8) wskazuje tryb rozstrzygnięcia sporów pomiędzy Państwami Członkowskimi oraz pomiędzy nimi i instytucjami Unii Europejskiej w zakresie stosowania Konwencji – art. 14.

W zakresie prawa materialnego

Konwencja traktuje jako „pozbawienie uprawnień do kierowania pojazdami” każde orzeczenie o pozbawieniu lub zawieszeniu takich uprawnień, wydane wobec kierowcy pojazdu mechanicznego przez sąd lub inny uprawniony organ, od którego nie przysługuje odwołanie. Środek, o którym mowa, może stanowić karę zasadniczą, dodatkową, środek zabezpieczający lub inny środek o charakterze administracyjnym (art. 1 ust. a). W tym ostatnim przypadku Konwencja ma zastosowanie tylko do tych decyzji, które podlegają kontroli sądowej.

W rozumieniu art. 1 ust. c Konwencji, która w tym zakresie odwołuje się do definicji z dyrektywy Rady UE 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.Urz. WE L 237 z 24.08.1991), zmienionej dyrektywą 97/26/WE (Dz.Urz. WE L 150 z 7.06.1997), „państwem pobytu” jest Państwo Członkowskie, na terenie którego sprawca przebywa przez okres co najmniej 185 dni w ciągu roku kalendarzowego i pomiędzy którym a sprawcą istnieją więzi o charakterze osobistym lub zawodowym. W sytuacji, gdy sprawca wykazuje aktywność zawodową w jednym państwie, a osobiście związany jest z innym, do którego dodatkowo regularnie powraca, za „państwo pobytu” uważa się to drugie państwo.

Dla celów Konwencji, która w tej kwestii również odwołuje się do wskazanej wyżej dyrektywy, „pojazdem mechanicznym” (art. 1 ust. d) jest pojazd napędzany własnym źródłem zasilania, poruszający się po drogach, używany zwyczajowo do przewożenia osób i towarów lub wykorzystywany do ciągnięcia takich pojazdów. Definicja obejmuje też trolejbusy. Nie obejmuje motocykli, pojazdów szynowych oraz ciągników wykorzystywanych w rolnictwie i gospodarce leśnej.

Natomiast art. 12 Konwencji zobowiązuje Państwa–Strony do penalizacji w swoim prawie krajowym czynów polegających na prowadzeniu pojazdu mechanicznego wbrew zakazowi orzeczonemu przez sąd lub inny organ w wykonaniu postanowień niniejszej Konwencji.

W zakresie proceduralnym

Konwencja, w art. 3, nakłada na państwo popełnienia przestępstwa obowiązek niezwłocznego informowania państwa pobytu sprawcy o wydaniu orzeczenia zapadłego na skutek popełnienia przez niego jednego z poniższych czynów, wskazanych w załączniku:

- 1) nieostrożnego lub niebezpiecznego prowadzenia pojazdu (niezależnie od tego, czy jego skutkiem była śmierć, uszkodzenie ciała czy spowodowanie poważnego niebezpieczeństwa);
- 2) umyślnego niewykonania obowiązków spoczywających na kierowcy uczestniczącym w wypadku drogowym (ucieczka z miejsca zdarzenia);
- 3) prowadzenia pojazdu pod wpływem alkoholu lub innych środków wpływających na ograniczenie zdolności umysłowych i fizycznych kierowcy oraz odmowy poddania się badaniom na obecność alkoholu lub narkotyków;
- 4) prowadzenia pojazdu z niedozwoloną prędkością;
- 5) prowadzenia pojazdu mimo orzeczonego zakazu jego prowadzenia;
- 6) innego czynu zabronionego, za który w państwie jego popełnienia zastosowano zakaz prowadzenia pojazdów:
  - a) trwający sześć miesięcy lub dłużej,
  - b) trwający krócej niż sześć miesięcy, jeżeli zostało to wzajemnie uzgodnione między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

Państwa–Strony niniejszej Konwencji mogą uzgodnić między sobą, iż zrezygnują z obowiązku powiadomienia, o którym mowa wyżej, jeżeli czyn, za który orzeczono

zakaz prowadzenia pojazdów państwie popełnienia czynu, nie stanowi czynu zabronionego w państwie pobytu sprawcy (art. 3 ust. 2).

Zgodnie z art. 4 Konwencji, po otrzymaniu powiadomienia, o którym mowa wyżej, państwo pobytu sprawcy zobligowane jest do bezzwłocznego wprowadzenia do wykonania zapadłego orzeczenia lub decyzji. Co do sposobu ich wykonania, Konwencja wskazuje następujące możliwości:

- a) bezpośrednie wykonanie orzeczenia lub decyzji z jednoczesnym zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia uprawnień do kierowania pojazdami nałożonego przez państwo popełnienia czynu, lub
- b) wykonanie orzeczenia lub decyzji przez wydanie przez sąd lub inny organ państwa pobytu sprawcy stosownego orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej, lub
- c) przekształcenie orzeczenia lub decyzji we własne orzeczenie sądowe lub decyzję administracyjną, zastępujące decyzję podjętą przez państwo popełnienia czynu. Państwo wykonujące jest w takim przypadku związane stanem faktycznym stwierdzonym w orzeczeniu lub decyzji administracyjnej, wydanych w państwie popełnienia czynu. Uwzględnia również okres rzeczywistego pozbawienia uprawnień do kierowania pojazdami nałożonego przez państwo popełnienia czynu. Może również skrócić okres orzeczonego zakazu, celem dostosowania go do reguł prawa krajowego. Nie może natomiast przedłużyć okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nałożonego przez państwo popełnienia czynu zabronionego. Nie może też zastąpić zakazu prowadzenia pojazdów grzywną lub jakimkolwiek innym środkiem.

W art. 4 ust. 5 Konwencja zobowiązuje Państwa–Sygnatariuszy do złożenia oświadczenia o wyborze jednej z powyższych metod.

Z kolei w art. 6 Konwencja wskazuje obligatoryjne i fakultatywne podstawy odmowy wykonania przez państwo pobytu sprawcy orzeczenia zapadłego w innym Państwie Członkowskim. Do podstaw obligatoryjnych (ust. 1) zalicza m.in. uprzednie wykonanie zakazu w państwie popełnienia czynu, upływ terminu przedawnienia orzeczonego

środka na podstawie przepisów obowiązujących w państwie stałego pobytu sprawcy, natomiast wśród podstaw fakultatywnych (ust. 2) wymienia m.in. brak „podwójnej karalności” czynu. Ust. 3 omawianego artykułu zezwala Państwom Członkowskim na złożenie oświadczenia o stosowaniu we wszystkich przypadkach jednej lub więcej fakultatywnych podstaw odmowy wykonania orzeczenia lub decyzji. W takiej sytuacji inne Państwa Członkowskie będą zwolnione z obowiązku komunikowania temu państwu o orzekanych przez nie zakazach, o których mowa w art. 3, jeżeli dotyczą one przypadków objętych oświadczeniem.

W art. 7 Konwencja wprowadza zasadę przekazywania przez państwo popelnienia czynu informacji o wydanym orzeczeniu organom centralnym państwa pobytu sprawcy. W związku z tym, każde Państwo Członkowskie ma obowiązek wyznaczenia odpowiedniego organu centralnego oraz wskazania organów odpowiedzialnych za przekazywanie informacji.

W art. 8 Konwencja wskazuje dokumenty, jakie należy dołączyć do przekazywanej informacji. W razie potrzeby, w szczególności gdy powstają wątpliwości czy sprawca miał zagwarantowaną możliwość obrony w państwie, w którym wydano orzeczenie, właściwy organ państwa pobytu może zażądać dostarczenia dodatkowych informacji. Dołączane dokumenty zasadniczo nie wymagają tłumaczenia ani uwierzytelnienia (tu: z wyjątkiem samego orzeczenia). Każde Państwo może jednak złożyć oświadczenie, zgodnie z którym wymagać będzie, aby dołączone dokumenty zostały przetłumaczone na jeden ze wskazanych przez nie oficjalnych języków UE (art. 9 ust. 2).

Zgodnie z art. 10, państwo pobytu sprawcy ma obowiązek powiadomienia państwa popelnienia czynu o decyzji podjętej w realizacji obowiązków wynikających z niniejszej Konwencji, w tym także o odmowie wykonania orzeczenia i jej przyczynach. Państwo popelnienia czynu zachowuje prawo do egzekwowania w pełnym wymiarze orzeczenia wydanego przez organy krajowe w każdej sytuacji, w której państwo pobytu sprawcy odmówi ich wykonania, lub też okres obowiązywania zakazu określi na niższym poziomie. O uprawnieniu tym należy poinformować zarówno samego sprawcę (w czasie powiadomienia go o treści orzeczenia o pozbawieniu uprawnień), jak i państwo jego pobytu. Państwo popelnienia czynu może zrzec się wskazanego wyżej

uprawnienia przez złożenie odpowiedniego oświadczenia. W każdym przypadku suma okresów faktycznego pozbawienia sprawcy uprawnień do prowadzenia pojazdów, nie może przekroczyć okresu wynikającego z orzeczenia wydanego przez organ państwa popełnienia czynu (art. 11).

W przypadku sporów między Państwami Członkowskimi, wynikłych na tle interpretacji lub stosowania jej przepisów, Konwencja nakazuje, w art. 14 ust. 1, przekazać sprawę Radzie UE w celu znalezienia rozwiązania. W przypadku niemożności wypracowania kompromisu każda ze stron może przedstawić sprawę do rozpatrzenia Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. Trybunał jest też właściwy do rozstrzygania sporów między Państwami Członkowskimi a Komisją Europejską.

Konwencja przewiduje także, iż sądy Państw Członkowskich mogą zwracać się do Trybunału o wydanie orzeczenia wstępnego (ang. preliminary ruling) w przypadku uznania, że rozstrzygnięcie danej kwestii jest niezbędne do wydania prawidłowego orzeczenia. Wymaga to złożenia, na zasadzie art. 14 ust. 2, oświadczenia Państwa Członkowskiego o akceptacji jurysdykcji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Powinno ono określać również organy sądowe uprawnione do występowania z pytaniami wstępnymi do Trybunału Sprawiedliwości. Powołany przepis przewiduje w tej mierze dwie alternatywne możliwości: mogą to być sądy, od orzeczeń których nie przysługują normalne środki zaskarżenia lub też organy sądowe wszystkich szczebli. Każde Państwo Członkowskie, w sprawie zawisłej przed ETS rozpatrującym kwestię przedstawioną mu przez sąd krajowy do rozpatrzenia w trybie orzeczenia wstępnego, i to niezależnie od tego czy samo uznało kompetencję ETS zgodnie z art. 14 ust. 2 Konwencji, ma prawo przedkładać swoje pisemne oświadczenia i uwagi dotyczące tej sprawy.

III. Stosunek prawa polskiego do uregulowań Konwencji

Związanie się przez Rzeczpospolitą Polską Konwencją nie wymaga wprowadzenia w prawie polskim zmian. Rozważenia wymagają jedynie zagadnienia uregulowane w obszarze prawa karnego materialnego i procesowego.

Prawo karne materialne

Analiza porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej w kontekście wymagań nakładanych przez Konwencję, prowadzi do wniosku, iż żadne zmiany prawa karnego materialnego nie są w polskim prawie konieczne. Rozważenia wymagają jedynie przepisy polskiego kodeksu karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.), a zwłaszcza jego art. 244.

Wskazany wyżej przepis wprost penalizuje czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego wbrew orzeczonemu przez sąd zakazowi jego prowadzenia.

Orzeczenie w innym państwie ww. zakazu nie będzie per se stanowiło podstawy do uznania za przestępstwo z art. 244 Kk czynu polegającego na prowadzeniu pojazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wbrew takiemu zakazowi. Podstawą taką będzie natomiast orzeczenie sądu krajowego wydane na skutek wykonania orzeczenia sądu państwa obcego. W praktyce więc przepisy prawa polskiego zapewnią realizację obowiązku wynikającego z art. 12 Konwencji w odniesieniu do orzeczeń o zakazie prowadzenia pojazdów wydanych przez sąd polski. Dotyczyć to będzie zarówno zakazów orzeczonych w związku z popełnieniem przestępstwa jak i wykroczenia, jako że jedynym warunkiem, jaki wprowadza art. 244 Kk jest, aby przedmiotowy zakaz orzeczony był właśnie przez sąd.

Prawo karne procesowe

Procedura karna obowiązująca w Rzeczypospolitej Polskiej w zasadniczej części jest zgodna z zapisami Konwencji i nie wymaga zmian. W zakresie, w jakim ta zgodność nie istnieje, zachodzi możliwość złożenia stosownych oświadczeń bądź stosowania wprost właściwych przepisów samej Konwencji.

Wykonywanie zagranicznych orzeczeń dotyczących pozbawiania uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, jak również występowanie za granicę o wykonywanie polskich orzeczeń tego rodzaju, zapewniają przepisy Kodeksu postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) zawarte w rozdziale 66 – „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania”.

W zakresie wykonywania orzeczeń zagranicznych, zastosowanie znajdują w szczególności przepisy art. 609 § 2, 611 § 2, 611 a, b i c Kpk. Procedura przewidziana w tych przepisach będzie umożliwiać wykonanie obcego orzeczenia o pozbawieniu uprawnień do prowadzenia pojazdów w drodze jego przekształcenia w orzeczenie sądu krajowego i jako takie w pełni odpowiada wymogom art. 4 ust. 1c Konwencji.

Z kolei występowanie za granicę przez sądy krajowe o wykonanie wydanych przez nie orzeczeń dotyczących pozbawiania uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, odbywać się będzie zgodnie z art. 610 § 4 oraz art. 611 a, b i c Kpk.

Zauważyć należy, że wskazany wyżej przepis art. 610 § 4 Kpk w obecnym brzmieniu stwarza sądom krajowym jedynie możliwość występowania do organów państw obcych z wnioskiem o wykonanie wydawanych przez siebie orzeczeń, podczas gdy art. 3 Konwencji nakłada na Państwa Członkowskie obowiązek kierowania takich wniosków. Mając jednak na uwadze treść art. 615 Kpk, który zapewnia pierwszeństwo postanowień Konwencji przed przepisami kodeksowymi, trzeba dojść do wniosku, iż po ratyfikacji Konwencji sądy będą miały obowiązek powiadamiania o wydawanych przez siebie orzeczeniach o pozbawieniu uprawnień do kierowania pojazdami oraz występowania z odpowiednimi wnioskami, bezpośrednio na podstawie jej art. 3 ust. 1, który w tym zakresie wyłączy stosowanie art. 610 § 4 Kpk.

Wydaje się, iż wskazane wyżej przepisy Kodeksu postępowania karnego, będą mogły być stosowane do wykonywania zagranicznych orzeczeń dotyczących pozbawienia uprawnień do prowadzenia pojazdów oraz występowania za granicę przez polskie sądy o wykonanie tego rodzaju orzeczeń, niezależnie od tego, czy czyny, których orzeczenia te dotyczą, stanowią na gruncie prawa polskiego przestępstwo czy wykroczenie.

W kwestii tej wskazać należy przede wszystkim na treść art. 611b § 1 Kpk, określający – w sposób negatywny – warunki dopuszczalności przejęcia orzeczenia zagranicznego do wykonania. Z pkt 5 omawianego przepisu wynika, iż jednym z takich warunków jest to, aby czyn, którego dotyczy orzeczenie zagraniczne, stanowił czyn zabroniony wg prawa polskiego, a nie „przestępstwo”.

Czyny będące na gruncie prawa polskiego wykroczeniami mieszczą się w definicji „czynu zabronionego”. Takie rozumienie ww. pojęcia nakazuje chociażby sam przepis art. 1 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. Nr 12, poz. 114, z późn. zm.). Stanowi on mianowicie, iż „Odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary (...)”. Podobnie wykroczenie rozumiane jest w oparciu o przepis art. 47 § 1 Kw stanowiący, iż „Czynem zabronionym jest zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej.” Artykuł ten wskazuje, iż wykroczenie jest przez ustawodawcę traktowane jako czyn zabroniony, a jako ustawę karną rozumie się także Kodeks wykroczeń. Powołane wyżej przepisy dają podstawę do twierdzenia, iż czynem zabronionym jest zarówno przestępstwo jak i wykroczenie, natomiast ustawą karną jest poza Kodeksem karnym m.in. również Kodeks wykroczeń. Także Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) nakazuje w art. 42 przyjęcie odpowiedzialności karnej w przypadku popełnienia „czynu zabronionego pod groźbą kary”, nie czyniąc przy tym rozróżnienia na przestępstwo i wykroczenie.

Za powyższym rozumieniem pojęcia „czyn zabroniony”, w kontekście wykonywania orzeczeń zagranicznych, przemawia też nieobecność w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148) przepisów mówiących o przejmowaniu i przekazywaniu orzeczeń do wykonania. Jednolite rozumienie pojęcia „czyn zabroniony” i odnoszenie go zarówno do przestępstw jak i do wykroczeń, nakazuje bowiem sądom krajowym procedowanie w oparciu o odpowiednie przepisy Kpk, w sytuacji otrzymania wniosku państwa obcego w tym zakresie.

Warto również zwrócić uwagę, iż powołane wyżej przepisy art. 609 § 2 i 610 § 4 Kpk stanowią, iż wykonaniu podlegają „orzeczenia”. Uzasadnionym jest twierdzenie, iż orzeczeniami są nie tylko wyroki i postanowienia wydawane w sprawach o przestępstwa, ale również te zapadłe w sprawach o wykroczenia. Zgodnie bowiem z art. 32 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, rozstrzygnięcia odnoszące się do zagadnień merytorycznych w sprawie, zapadają m.in. właśnie w postaci orzeczeń. Na

gruncie tego przepisu orzeczenie wydaje się w formie wyroku lub postanowienia. Tak więc jakiegokolwiek decyzje organów zagranicznych w sprawie pozbawienia sprawcy uprawnień do kierowania pojazdami, na gruncie prawa polskiego traktowane będą jako orzeczenia i jako takie będą mogły być wykonane zgodnie z odpowiednimi regulacjami Kpk.

Reasumując powyższe rozważania można dojść do wniosku, iż opisane wyżej przepisy kodeksu postępowania karnego tworzą wystarczające ramy prawne do realizacji celów określonych w Konwencji.

Trzeba jednak zauważyć, że jeden z czynów wymienionych w załączniku do Konwencji, a polegający na odmowie poddania się przez sprawcę badaniu na obecność alkoholu lub innych podobnie działających środków, na gruncie prawa polskiego nie stanowi ani przestępstwa ani wykroczenia. Bez zmiany przepisów prawa krajowego wykonywanie orzeczeń dotyczących pozbawienia uprawnień do prowadzenia pojazdów za czyny tego rodzaju nie byłoby więc w Rzeczypospolitej Polskiej możliwe.

Zapewnienie zgodności przepisów prawa krajowego z postanowieniami Konwencji będzie wymagało w tej sytuacji złożenia przez Rzeczpospolitą Polską stosownego oświadczenia na podstawie art. 6 ust. 2a Konwencji (propozycję jego treści przedstawiono w końcowej części uzasadnienia). W konsekwencji złożenia takiego oświadczenia, inne Państwa–Strony zwolnione będą z obowiązku informowania Rzeczypospolitej Polskiej o orzeczonych przez siebie zakazach dotyczących czynów polegających na odmowie poddania się przez sprawcę badaniom, o których wyżej (art. 6 ust. 3).

W związku z procedurą, która będzie stosowana przez Rzeczpospolitą Polską w zakresie wykonywania zagranicznych orzeczeń dotyczących pozbawienia uprawnień do prowadzenia pojazdów oraz w zakresie występowania o wykonanie za granicą polskich orzeczeń, zachodzić będzie potrzeba złożenia jeszcze trzech innych oświadczeń.

Na podstawie art. 4 ust. 5 Konwencji, Rzeczpospolita Polska powinna złożyć oświadczenie o wyborze metody wykonania orzeczenia wydanego przez organ państwa obcego. Ponieważ zgodnie z obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej przepisami,

procedura taka polega na przekształcaniu orzeczenia obcego w orzeczenie krajowe, należy wskazać procedurę opisaną w art. 4 ust. 1c Konwencji.

Na zasadzie art. 7 ust. 2 Konwencji, konieczne jest również wyznaczenie organu centralnego oraz organów właściwych w sprawach powiadamiania innych Państw Członkowskich o wydanych w Rzeczypospolitej Polskiej orzeczeniach o pozbawieniu uprawnień. Z uwagi na rozwiązania przyjęte w Kpk, obie te funkcje należy powierzyć Ministerstwu Sprawiedliwości.

Zasadne jest również skorzystanie z przewidzianej w art. 9 ust. 2 możliwości wymagania, aby zagraniczne dokumenty dołączane do powiadomienia, o którym mowa w art. 3 Konwencji, były przekazywane razem z tłumaczeniem na język polski albo na inny, stosunkowo dobrze znany w Rzeczypospolitej Polskiej, język obcy. Ułatwi to bowiem rozpoznawanie wniosków przez polskie sądy. Takim językiem, obok języka polskiego, powinien być język angielski. Propozycję stosownych oświadczeń przedstawiono w końcowej części uzasadnienia.

Jeżeli chodzi o jurysdykcję Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (dalej „ETS”), to prawo polskie nie przewiduje możliwości zwracania się przez polskie sądy do ETS o dokonanie wykładni instrumentów prawa UE z zakresu tzw. III filaru UE (tu: współpraca prawna w sprawach karnych) w drodze wydawania tzw. orzeczeń wstępnych (tzw. „preliminary rulings”). Do chwili obecnej Rzeczpospolita Polska nie uznała także w sposób generalny kompetencji Trybunału Sprawiedliwości do dokonywania interpretacji instrumentów, o których mowa wyżej, w drodze złożenia oświadczenia z art. 35 Traktatu o Unii Europejskiej (Dziennik Urzędowy Wspólnot Nr C 325, 24.12.2002). Należy przypomnieć, że ten ostatni przepis, którym na podstawie Traktatu Akcesyjnego Rzeczpospolita Polska jest związana od dnia 1 maja 2004 r., statuuje generalną kompetencję Trybunału do dokonywania interpretacji (a w pewnych sytuacjach także oceniania ważności) trzeciofilarów instrumentów prawnych, w tym m.in. konwencji, ale jednocześnie uzależnia ją od złożenia przez zainteresowane Państwo Członkowskie stosownego oświadczenia.

Trzeba jednak zauważyć, iż po ratyfikacji niniejszej Konwencji, będzie ona stanowiła samoistną podstawę umożliwiającą sądom krajowym zwracanie się do ETS o wydawanie orzeczeń wstępnych bez potrzeby wprowadzania zmian w prawie krajowym. Wystarczającym będzie złożenie odpowiedniego oświadczenia.

Wydaje się jednak, iż w chwili obecnej należy powstrzymać się jeszcze od złożenia oświadczenia przewidzianego w art. 14 ust. 3 Konwencji, dotyczącego uznania kompetencji ETS. Jest oczywiste, że sama ratyfikacja Konwencji bez złożenia oświadczenia z ust. 3 będzie niewystarczająca dla osiągnięcia celów, którym ma służyć art. 14 Konwencji. Mając jednak na uwadze treść opisanego wyżej art. 35 Traktatu o UE, dojsć należy do wniosku, że decyzja o treści oświadczenia, jakie zostanie złożone do Protokołu, powinna być skorelowana i poprzedzona wypracowaniem stanowiska co do ogólnego oświadczenia, o którym mowa w art. 35 (treść obu oświadczeń powinna być bowiem zbieżna). Tymczasem prace nad tym ostatnim nie zostały jeszcze zakończone.

IV. Potrzeba, cel oraz tryb związania się Konwencją przez Rzeczpospolitą Polską

Konwencja o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami jest odpowiedzią Państw Członkowskich Unii Europejskiej na zagrożenia związane ze wzrostem natężenia ruchu drogowego na obszarze UE. Znaczna liczba przestępstw i wykroczeń popełnianych przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym skłania do wdrożenia skutecznego mechanizmu umożliwiającego pozbawianie sprawców uprawnień do kierowania pojazdami, a tym samym czasowe wyeliminowanie ich z ruchu. Skuteczne egzekwowanie omawianego zakazu niezależnie od miejsca zamieszkania sprawcy przyczyni się do poprawy bezpieczeństwa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jak i innych Państw Członkowskich. Czytelne reguły współpracy w zakresie wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń zapobiegą jednocześnie sytuacji, w której sprawca unika skutków zakazu tylko z uwagi na fakt zamieszkiwania w państwie innym aniżeli to, w którym dopuścił się czynu. Konwencja zapewnia realizację wskazanych wyżej celów.

Dodatkowo wskazać należy, iż w Akcie dotyczącym warunków przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej (...) do Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2003 r. Rzeczpospolita Polska zobowiązała się do związania po akcesji (art. 3 pkt 4) Konwencjami z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, których nie można oddzielić od osiągnięcia celów Traktatu UE, a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu przez obecne Państwa Członkowskie, a także do tych, które

zostały przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI Traktatu UE i których przyjęcie Rada zaleciła Państwom Członkowskim.

W wykonaniu tego zobowiązania ratyfikowanie Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami jest nieodzowne.

Ratyfikacja Konwencji powinna odbywać się w trybie przewidzianym w art. 89 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem dotyczy ona wolności obywatelskich oraz zagadnień regulowanych w ustawie (pkt 2 i 5 ww. art. 89 ust. 1 Konstytucji).

Państwa przystępujące do Konwencji nie podpisują jej, tylko od razu składają swoje dokumenty ratyfikacyjne – przystąpienia (art. 16 Konwencji).

Składając dokumenty ratyfikacyjne dotyczące przedmiotowej Konwencji, Rzeczpospolita Polska powinna złożyć następujące oświadczenia:

1. Oświadczenie z art. 4 ust. 5:

„Na podstawie art. 4 ust. 5 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż orzeczenia o pozbawieniu uprawnień do prowadzenia pojazdów, wydane przez organ innego Państwa Członkowskiego, będzie wykonywać przy zastosowaniu procedury określonej w art. 4 ust. 1c niniejszej Konwencji.”

2. Oświadczenie z art. 6 ust. 3:

„Na podstawie art. 6 ust. 3 Konwencji i korzystając z możliwości, o której mowa w art. 6 ust. 2a Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż nie będzie wykonywać orzeczeń o pozbawieniu uprawnień do prowadzenia pojazdów wydanych przez inne Państwo Członkowskie, jeżeli czyn, w związku z którym zapadło to orzeczenie, polega na odmowie poddania się przez sprawcę badaniu na obecność alkoholu lub innych podobnie działających środków”.

3. Oświadczenie z art. 7 ust. 2:

„Na podstawie art. 7 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej będzie organem centralnym oraz organem właściwym do dokonywania powiadomień, o których mowa w art. 3 Konwencji”.

4. Oświadczenie z art. 9 ust.2:

„Na podstawie art. 9 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż wymagać będzie tłumaczenia na język polski lub angielski dokumentów wymienionych w ustępie 1 tego artykułu.”

Związanie się Konwencją nie będzie łączyło się z dodatkowym obciążeniem dla budżetu państwa.

07-12-om

KONWENCJA

sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, Państwa Członkowskie Unii Europejskiej,

POWOŁUJĄC się na Akt Rady z dnia 17 czerwca 1998 roku,

MAJĄC NA UWADZE fakt, iż bezpieczeństwo na drogach Unii Europejskiej wymaga zapewnienia wykonywania zakazów prowadzenia pojazdów na terytorium całej Unii Europejskiej, za pomocą właściwych i jednolitych środków;

MAJĄC NA UWADZE, iż w wyniku swobodnego przepływu osób oraz zwiększającego się natężenia międzynarodowego ruchu drogowego, coraz częściej o zakazie prowadzenia pojazdów decyduje Państwo Członkowskie inne niż to, w którym kierowca ma miejsce zwykłego pobytu;

MAJĄC NA UWADZE dyrektywę Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 roku w sprawie praw jazdy, należy stosować postanowienia prawa krajowego dotyczące cofnięcia, zawieszenia oraz unieważnienia praw jazdy tego Państwa Członkowskiego, na terytorium którego posiadacz prawa jazdy ma miejsce zwykłego pobytu;

MAJĄC NA UWADZE fakt, iż kierowcy, którym zakazano prowadzenia pojazdów w Państwie Członkowskim innym niż państwo miejsca ich zwykłego pobytu, nie powinni unikać skutków tego środka przebywając w Państwie Członkowskim innymi niż państwo popełnienia czynu zabronionego;

MAJĄC NA UWADZE, iż Państwo Członkowskie pobytu posiadacza prawa jazdy powinno w związku z tym, w odniesieniu do czynów zabronionych uznanych za szczególnie poważne oraz zgodnie z pewnymi warunkami, egzekwować zakaz prowadzenia pojazdów nałożony przez inne Państwo Członkowskie, podejmując środki skutkujące cofnięciem, zawieszeniem lub unieważnieniem prawa jazdy;

MAJĄC NA UWADZE, iż Państwo Członkowskie pobytu egzekwujące taki zakaz nałożony przez inne Państwo Członkowskie powinno zapewnić niezbędne środki dla ukarania kierujących pojazdami mechanicznymi w okresie pozbawienia prawa do tego, zgodnie z prawem jakiegokolwiek Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej, na którego terytorium czyn ten może mieć miejsce,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Dla celów niniejszej Konwencji:

- a) „zakaz prowadzenia pojazdów” oznacza wszelkie środki wymierzone w związku z popełnieniem czynu zabronionego w ruchu drogowym skutkujące cofnięciem lub zawieszeniem prawa do prowadzenia pojazdu mechanicznego, od których nie przysługuje odwołanie. Środek taki może stanowić karę zasadniczą, dodatkową lub środek zabezpieczający, zastosowany przez sąd lub organ administracyjny;
- b) „państwo popełnienia czynu zabronionego” oznacza Państwo Członkowskie, na terytorium którego popełniono czyn zabroniony skutkujący orzeczeniem zakazu prowadzenia pojazdów;
- c) „państwo pobytu” oznacza Państwo Członkowskie, na terytorium którego osoba pozbawiona uprawnień do prowadzenia pojazdów zwykle przebywa, w rozumieniu artykułu 9 dyrektywy 91/439/EWG;
- d) „pojazd mechaniczny” oznacza jakikolwiek pojazd określony w definicji zawartej w artykule 3 ustęp 3 dyrektywy 91/439/EWG.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie niniejszym zobowiązują się do współpracy, zgodnie z postanowieniami niniejszej

Konwencji, w celu zapewnienia aby kierowcy pozbawieni uprawnień do prowadzenia pojazdów w Państwie Członkowskim innym niż państwo zwykłego pobytu, nie uniknęli skutków zakazu prowadzenia pojazdów po opuszczeniu państwa popełnienia czynu zabronionego.

Artykuł 3

1. Państwo popełnienia czynu zabronionego niezwłocznie powiadamia państwo pobytu o każdym zakazie prowadzenia pojazdów, orzeczonemu za czyn zabroniony określony w Załączniku.
2. Każde Państwo Członkowskie może uzgodnić z innymi Państwami Członkowskimi, że powiadomienia, o którym mowa w ustępie 1, nie dokonuje się w pewnych przypadkach, w których znajduje zastosowanie artykuł 6 ustęp 2 litera a).

Artykuł 4

1. Z zastrzeżeniem artykułu 6, państwo pobytu powiadomione zgodnie z artykułem 3, bezzwłocznie zapewnia wykonanie orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów wydanemu w państwie popełnienia czynu zabronionego, w drodze:
  - a) bezpośredniego wykonania orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów, z jednoczesnym uwzględnieniem okresu obowiązywania zakazu, który już upłynął; lub
  - b) wykonania orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów poprzez wydanie orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej zgodnie z warunkami określonymi w ustępie 2; lub
  - c) przekształcenia orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów we własne orzeczenie sądowe lub decyzję administracyjną, bez naruszenia postanowień artykułu 11, zastępując orzeczenie wydane przez państwo popełnienia czynu zabronionego nowym orzeczeniem, zgodnie z warunkami określonymi w ustępie 3.
2. W przypadku stosowania procedury określonej w ustępie 1 litera b), państwo pobytu:
  - a) uwzględnia okres zakazu orzeczonego w państwie popełnienia czynu zabronionego, jaki już upłynął w tym państwie;
  - b) może skrócić okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, nie więcej jednak niż do górnej granicy okresu przewidzianego dla czynów tego samego rodzaju w jego prawie krajowym;
  - c) nie przedłuża okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nałożonego w państwie popełnienia czynu zabronionego.
3. W przypadku stosowania procedury określonej w ustępie 1 litera c), państwo pobytu:
  - a) jest związane ustaleniami faktycznymi w zakresie, w jakim zostały on wyraźnie lub w sposób dorozumiany zawarte w orzeczeniu o zakazie prowadzenia pojazdów wydanym w państwie popełnienia czynu zabronionego;
  - b) uwzględnia okres zakazu orzeczonego w państwie popełnienia czynu zabronionego, jaki już upłynął w tym państwie;
  - c) może skrócić okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów celem dostosowania go do okresu, jaki miałby zastosowanie w danym przypadku zgodnie z prawem krajowym tego państwa;
  - d) nie przedłuża okresu obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nałożonego w państwie popełnienia czynu zabronionego;
  - e) nie może zamiast zakazu prowadzenia pojazdów orzec grzywny lub jakiegokolwiek innego środka.
4. W wykonaniu zakazu prowadzenia pojazdów zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu, państwo pobytu, w miarę potrzeby, określa datę od której zakaz obowiązuje.

5. Dokonując powiadomienia określonego w artykule 15 ustęp 2, każde Państwo Członkowskie wskazuje którą z procedur ustanowionych w ustępie 1 zamierza stosować jako państwo pobytu. Złożone oświadczenie można w każdym czasie zastąpić nowym oświadczeniem.

Artykuł 5

Zapewnienie wykonania zakazu prowadzenia pojazdów zgodnie z artykułem 4, nie narusza uprawnień państwa pobytu do wprowadzenia dodatkowych środków bezpieczeństwa drogowego zgodnie ze swoim prawem krajowym.

Artykuł 6

1. Państwo pobytu odmawia wykonania orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów, jeżeli:
  - a) zakaz prowadzenia pojazdów został w pełni wykonany w państwie popełnienia czynu zabronionego;
  - b) sprawca został pozbawiony uprawnień do prowadzenia pojazdów w państwie pobytu za te same czyny, a zakaz został wykonany lub jest wykonywany;
  - c) sprawca skorzystałby z dobrodziejstwa ulaskawienia lub amnestii w państwie pobytu, gdyby czyny zostały popełnione na terytorium tego państwa;
  - d) zgodnie z ustawodawstwem państwa pobytu upłynął okres przedawnienia wykonania tego środka;
  - e) po otrzymaniu wszelkich informacji przedłożonych na mocy artykułu 8 państwo to uzna, że w okolicznościach konkretnej sprawy sprawca pozbawiony był możliwości właściwej obrony.
2. Państwo pobytu może odmówić wykonania zakazu prowadzenia pojazdów, jeżeli:
  - a) czyn, za który orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego, nie stanowi czynu zabronionego w świetle prawa państwa pobytu;
  - b) okres obowiązywania zakazu pozostały do wykonania w państwie pobytu jest krótszy niż jeden miesiąc;
  - c) zakaz prowadzenia pojazdów nie jest środkiem przewidzianym przez prawo państwa pobytu w odniesieniu do czynów, za które orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego.
3. Dokonując powiadomienia określonego w artykule 15 ustęp 2 lub w każdym innym czasie Państwa Członkowskie mogą oświadczyć, że stosować będą ustęp 2 niniejszego artykułu w każdym przypadku w całości lub części. W razie złożenia takiego oświadczenia, inne Państwa Członkowskie nie będą zobowiązane do powiadamiania, zgodnie z artykułem 3, Państwa Członkowskiego, które złożyło oświadczenie, o orzekanych zakazach prowadzenia pojazdów w przypadkach podanych w oświadczeniu. Każde Państwo Członkowskie może w każdym czasie wycofać oświadczenie.

Artykuł 7

1. Właściwy organ państwa popełnienia czynu zabronionego dokonuje powiadomienia określonego w artykule 3, komunikując je organowi centralnemu państwa pobytu.
2. Dla celów ustępu 1, dokonując powiadomienia określonego w artykule 15 ustęp 2, każde Państwo Członkowskie wskazuje:
  - a) wyznaczony przez siebie organ lub organy centralne;
  - b) organy właściwe do dokonywania powiadomień określonych w artykule 3.

Artykuł 8

1. Do powiadomienia określonego w artykule 3 należy dołączyć:

- szczegółowe dane pozwalające na ustalenie miejsca pobytu osoby, wobec której orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów,
- oryginał lub uwierzytelniony odpis orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów,
- krótki opis stanu faktycznego oraz wskazanie przepisów prawnych, na podstawie których orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego, jeżeli nie wskazano ich w samym orzeczeniu,
- potwierdzenie prawomocności orzeczenia,
- informacje dotyczące wykonania zakazu prowadzenia pojazdów w państwie popełnienia czynu zabronionego, w tym długość okresu na który zakaz orzeczono oraz daty rozpoczęcia i zakończenia obowiązywania zakazu, jeśli są one znane,
- prawo jazdy, jeśli zostało zatrzymane.

2. W przypadku gdy osoba, wobec której orzeczono zakaz nie uczestniczyła w postępowaniu osobiście lub też nie była w jego toku reprezentowana, do powiadomień dokonanych zgodnie z artykułem 3 należy dołączyć dowody wskazujące, że osoba ta została należycie zawiadomiona o toczącym się postępowaniu, zgodnie z przepisami państwa popełnienia czynu zabronionego.

3. Jeżeli informacje przekazane zgodnie z ustępem 1 i 2 nie są wystarczające do wydania orzeczenia zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji, a zwłaszcza jeżeli okoliczności danej sprawy wskazują, iż zachodzi wątpliwość czy dana osoba miała możliwość właściwej obrony, właściwy organ państwa pobytu zażąda od właściwych władz państwa popełnienia czynu zabronionego niezwłocznego dostarczenia dodatkowych informacji w tym przedmiocie.

Artykuł 9

1. Z zastrzeżeniem ustępu 2 i 3, nie wymaga się tłumaczenia powiadomień określonych w artykule 3, materiałów towarzyszących określonych w artykule 8, ani też żadnych innych dokumentów dotyczących stosowania niniejszej Konwencji.

2. Dokonując powiadomienia określonego w artykule 15 ustęp 2, każde Państwo Członkowskie może oświadczyć, że do dokumentów określonych w ustępie 1 przekazanych temu państwu przez państwo popełnienia czynu zabronionego, należy dołączyć tłumaczenie na jeden z języków urzędowych instytucji Wspólnot Europejskich, podanych w oświadczeniu.

3. Z wyjątkiem dokumentu określonego w artykule 8 ustęp 1 drugi akapit, dokumenty określone w ustępie 1 niniejszego artykułu nie wymagają uwierzytelnienia.

Artykuł 10

Państwo pobytu informuje państwo popełnienia czynu zabronionego o każdej decyzji podjętej w związku powiadomieniem dokonany zgodnie z artykułem 3 oraz w odniesieniu do jej wykonania, a także, w przypadku gdy państwo to odmawia wykonania orzeczenia o zakazie prowadzenia pojazdów zgodnie z artykułem 6, o powodach odmowy.

Artykuł 11

1. Prawo państwa popełnienia czynu zabronionego do egzekwowania na jego terytorium pełnego okresu zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego przez to państwo, nie jest ograniczone decyzją podjętą przez państwo pobytu.

2. Dokonując powiadomienia określonego w artykule 15 ustęp 2, każde Państwo Członkowskie może wskazać, że jako państwo popełnienia czynu zabronionego nie będzie stosować ustępu 1 niniejszego artykułu.

3. Państwo popełnienia czynu zabronionego oraz państwo pobytu wykonują swoje zobowiązania

wynikające z niniejszej Konwencji w taki sposób, aby łączny okres pozbawienia uprawnień do prowadzenia pojazdów, przy uwzględnieniu okresu wykonanego w państwie pobytu, nie przekraczał okresu pozbawienia uprawnień do prowadzenia pojazdów pierwotnie ustalonego w państwie popełnienia czynu zabronionego.

4. Powiadamiając daną osobę o orzeczeniu zakazu prowadzenia pojazdów, państwo popełnienia czynu zabronionego, które zamierza stosować ustępu 1, informuje jednocześnie o powyższym tę osobę i potwierdza, że to uczyniło w powiadomieniu przekazanym państwu pobytu zgodnie z artykułem 3.

Artykuł 12

Każde Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki w celu zagwarantowania, że prowadzenie pojazdu mechanicznego na jego terytorium wbrew zakazowi orzeczonemu przez państwo pobytu w wykonaniu niniejszej Konwencji, będzie podlegało ukaraniu.

Artykuł 13

Koszty ponoszone w związku z wykonywaniem niniejszej Konwencji ponosi Państwo Członkowskie, w którym koszty te powstają.

Artykuł 14

1. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania we wszelkich sporach między Państwami Członkowskimi, dotyczących interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji, jeżeli nie zostaną one uprzednio rozstrzygnięte przez Radę w ciągu sześciu miesięcy od daty ich zgłoszenia przez jedną ze stron sporu. Trybunał jest także właściwy do rozstrzygania sporów między Państwami Członkowskimi a Komisją w zakresie interpretacji lub stosowania niniejszej Konwencji.

2. Poprzez oświadczenie złożone w chwili powiadomienia określonego w art. 15 ust. 2 lub w jakimkolwiek późniejszym terminie, każde Państwo Członkowskie może uznać właściwość Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych w przedmiocie interpretacji niniejszej Konwencji.

3. Państwo Członkowskie składając oświadczenie na podstawie ustępu 2 określa, iż:

- a) każdy sąd lub trybunał tego Państwa, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa krajowego, może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii powstałej w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącej interpretacji niniejszej Konwencji, jeżeli ten sąd bądź trybunał uzna, iż decyzja w danej sprawie jest niezbędna do wydania orzeczenia, lub
- b) każdy sąd lub trybunał tego Państwa może zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich o wydanie orzeczenia wstępnego w kwestii powstałej w sprawie przed nim zawisłej i dotyczącej interpretacji niniejszej Konwencji, jeżeli ten sąd lub trybunał uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania orzeczenia.

4. Statut Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz Regulamin Trybunału Sprawiedliwości stosują się. Każde Państwo Członkowskie, bez względu na to czy złożyło oświadczenie na podstawie ustępu 2, ma prawo przedstawiać Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich stanowiska w sprawie lub uwagi i oświadczenia na piśmie dotyczące spraw, o których mowa w ustępie 3.

Artykuł 15

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez Państwa Członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa Członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu ich procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszej Konwencji.

3. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od powiadomienia określonego w ustępie 2, dokonanego przez państwo, które będąc w chwili przyjęcia niniejszego aktu przez Radę Państwem Członkowskim Unii Europejskiej, dopełniło tej formalności jako ostatnie.

4. Do chwili wejścia w życie niniejszej Konwencji, każde Państwo Członkowskie, składając powiadomienie określone w ustępie 2 lub w każdym innym czasie, może oświadczyć, iż w relacjach z innymi Państwami Członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie, będzie stosować niniejszą Konwencję z wyjątkiem artykułu 14. Oświadczenia te stosuje się począwszy od 90 dnia od daty ich złożenia.

5. Niniejszą Konwencję oraz złożone do niej oświadczenia stosuje się wyłącznie do czynów zabronionych popełnionych po wejściu w życie Konwencji lub począwszy od daty, od której Konwencja jest stosowana między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

Artykuł 16

1. Konwencja niniejsza jest otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które staje się członkiem Unii Europejskiej.

2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego, sporządzony przez Radę Unii Europejskiej, jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia składane są u Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej.

4. W stosunku do przystępującego państwa niniejsza Konwencja wchodzi w życie po upływie 90 dni od dnia złożenia dokumentu przystąpienia lub z dniem wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeśli nie weszła ona jeszcze w życie po upływie wspomnianego okresu 90 dni.

5. Artykuł 15 ustęp 4 stosuje się do przystępujących Państw Członkowskich.

Artykuł 17

W odniesieniu do Konwencji nie dopuszcza się składania jakichkolwiek zastrzeżeń.

Artykuł 18

W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, postanowienia niniejszej Konwencji stosuje się wyłącznie do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Artykuł 19

1. Funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji pełni Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej.

2. Depozytariusz publikuje w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich informacje o postępach w przyjmowaniu i przystępowaniu, składaniu oświadczeń i zastrzeżeń oraz wszelkich powiadomieni dotyczących niniejszej Konwencji.

Na dowód powyższego, niżej wymienieni Pełnomocnicy, złożyli swoje podpisy.

Sporządzono w Luksemburgu, 17 czerwca 1998 r. w jednym egzemplarzu oryginalnym w językach duńskim, holenderskim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim i szwedzkim, przy czym każdy tekst jest jednakowo autentyczny. Oryginał składa się w archiwach Sekretariatu Generalnego Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK

CZYNY OBJĘTE ARTYKUŁEM 3 KONWENCJI

1. Nieostrożne lub niebezpieczne prowadzenie pojazdu (niezależnie od tego, czy jego wynikiem była śmierć, uszkodzenie ciała rany lub poważne niebezpieczeństwo).
2. Umyślne niewykonanie obowiązków spoczywających na kierowcy w przypadku uczestniczenia w wypadku drogowym (ucieczka z miejsca wypadku).
3. Prowadzenie pojazdu pod wpływem alkoholu lub innych substancji wpływających na ograniczenie zdolności umysłowych i fizycznych kierowcy do prowadzenia pojazdu.
Odmowa poddania się badaniom na obecność alkoholu lub narkotyków.
4. Prowadzenie pojazdu z prędkością przekraczającą dozwoloną prędkość.
5. Prowadzenie pojazdu w okresie pozbawienia prawa prowadzenia pojazdów.
6. Inny czyn stanowiący czyn zabroniony, za który w państwie popełnienia czynu zabronionego zastosowano zakaz prowadzenia pojazdów:
  - trwający sześć miesięcy lub dłużej,
  - trwający krócej niż sześć miesięcy, jeśli zostało to wzajemnie uzgodnione między zainteresowanymi Państwami Członkowskimi.

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

**Oświadczenia do Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami,
sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998 r.**

1. „Na podstawie art. 4 ust. 5 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż jako państwo pobytu będzie wykonywać orzeczenia o pozbawieniu uprawnień do prowadzenia pojazdów, wydane w państwie popełnienia przestępstwa, przy zastosowaniu procedury określonej w art. 4 ust. 1 c niniejszej Konwencji.”
2. „Na podstawie art. 6 ust. 3 Konwencji i korzystając z możliwości o której mowa w art. 6 ust. 2 a Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż nie będzie wykonywać orzeczeń o pozbawieniu uprawnień do prowadzenia pojazdów wydanych przez inne Państwo Członkowskie, jeżeli czyn w związku z którym zapadło to orzeczenie, polega na odmowie poddania się przez sprawcę badaniu na obecność alkoholu lub innych podobnie działających środków” .
3. „Na podstawie art. 7 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, że Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej będzie organem centralnym oraz organem właściwym do dokonywania powiadomień, o których mowa w art. 3 Konwencji”.
4. „Na podstawie art. 9 ust. 2 Konwencji, Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż wymagać będzie tłumaczenia na język polski lub angielski dokumentów wymienionych w ustępie 1 tego artykułu.”

**Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Konwencji o
pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami z dnia 17 czerwca 1998
roku,**

HISZPANIA (data notyfikacji: 18.01.2001)

Dotyczy art. 4: "Hiszpania oświadcza, że jako Państwo miejsca pobytu, stosować będzie procedurę bezpośredniego wykonania (art. 4 ust. 1 pkt a); może jednakże stosować procedurę pośredniego wykonania (art. 4 ust. pkt 1b) w przypadkach, gdy okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów orzeczony w państwie popełnienia przestępstwa przekracza maksymalny okres przewidziany za to przestępstwo według prawa hiszpańskiego".

Dotyczy art. 6: "Hiszpania oświadcza, iż będzie stosować art. 6 ust. 2 pkt a i c"

Dotyczy art. 7 ust. 2: " Hiszpania wyznacza, jako swój organ centralny oraz jako organ właściwy Dyрекję Generalną ds. Transportu, która będzie przekazywać decyzję organom administracyjnym lub sądowym w zależności od rodzaju środka".

Dotyczy art. 9 ust. 2: "Hiszpania oświadcza, iż wymagać będzie tłumaczenia na język hiszpański, francuski lub angielski, które dołączać należy do dokumentów wymienionych w ust. 1 tego artykułu".

Dotyczy art. 14: "Hiszpania oświadcza, że uznaje jurysdykcję Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich do wydawania orzeczeń wstępnych zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 14 ust. 3 pkt a."

Za zgodność z oryginałem w języku angielskim świadczy:

CONVENTION drawn up on the basis of Article K.3 of the Treaty on European Union on Driving Disqualifications

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Council Act of 17 June 1998,

WHEREAS it is of the utmost importance for road safety within the European Union that a Union-wide effect be given to driving disqualifications by adequate means;

WHEREAS as a result of the free movement of persons and the increasing international road traffic, disqualifications from driving are frequently imposed by a Member State other than that in which the driver normally resides;

WHEREAS having regard to Council Directive 91/439/EEC of 29 July 1991 on driving licences (1), national provisions on the withdrawal, suspension and cancellation of driving licences should be applied by the Member State in whose territory the licence holder has his or her normal residence;

WHEREAS drivers disqualified from driving in a Member State other than that of their normal residence ought not to escape the effects of such measure when present in a Member State other than that of the offence;

WHEREAS the Member State of residence of the licence holder should therefore, in respect of offences considered particularly serious and under certain conditions, give effect to driving disqualifications imposed by another Member State by taking measures entailing the withdrawal, suspension or cancellation of his or her driving licence;

WHEREAS the fact that the Member State of residence has given effect to such a disqualification imposed by another Member State, should entail the consequence that the necessary measures are taken to penalise the act of driving a motor vehicle during the period of the disqualification under the laws of any Member State of the European Union in whose territory this may occur,

HAVE AGREED AS FOLLOWS:

Article 1

For the purposes of this Convention:

(a) 'driving disqualification' shall mean any measure related to the commission of a road traffic offence which results in withdrawal or suspension of the right to drive of a driver of a motor vehicle and which is no longer subject to a right of appeal. The measure may constitute either a primary, secondary or supplementary penalty or a safety measure and may have been taken either by a judicial authority or by an administrative authority;

(b) 'State of the offence' shall mean the Member State within the territory of which the road traffic offence that has given rise to a driving disqualification was committed;

(c) 'State of residence' shall mean the Member State within the territory of which the person who has been disqualified from driving is normally resident within the meaning of Article 9 of Directive 91/439/EEC;

(d) 'motor vehicle' shall mean any vehicle covered by the definition in Article 3(3) of Directive 91/439/EEC.

Article 2

The Member States hereby undertake to cooperate, in accordance with the provisions of this Convention, with the objective that drivers who are disqualified from driving in a Member State other than that in which they normally reside should not escape the effects of their disqualification when they leave the State of the offence.

Article 3

1. The State of the offence shall without delay notify the State of residence of any driving disqualification imposed for an offence arising from conduct referred to in the Annex.

2. Each Member State may agree with other Member States that notification to it pursuant to paragraph 1 shall not take place in certain cases in which Article 6(2)(a) would apply.

Article 4

1. Subject to Article 6, the State of residence which has been notified pursuant to Article 3 shall without delay give effect to the decision imposing disqualification from driving taken in the State of the offence in one of the following ways:

(a) by directly executing the decision imposing disqualification from driving, while taking into account any part of the period of disqualification imposed by the State of the offence which has already been served in the letter; or

(b) by executing the decision imposing disqualification from driving via a judicial or administrative decision in accordance with the conditions laid down in paragraph 2; or

(c) by converting the decision imposing disqualification from driving into a judicial or administrative decision of its own, thus, without prejudice to Article 11, substituting for the decision by the State of the offence a new decision in accordance with the conditions laid down in paragraph 3.

2. If it applies the procedure laid down in paragraph 1(b) the State of residence:

(a) shall take into account any part of the period of the driving disqualification imposed by the State of the offence which has already been served in that State;

(b) may reduce the duration of the driving disqualification but only to the maximum term provided for acts of the same kind under its national law;

(c) shall not extend the duration of the driving disqualification imposed by the State of the offence.

3. If it applies the procedure laid down in paragraph 1(c) the State of residence:

(a) shall be bound by the facts as established insofar as they are stated explicitly or implicitly in the decision imposing disqualification from driving in the State of the offence;

(b) shall take into account any part of the period of the driving disqualification imposed by the State of the offence which has already been served in that State;

(c) may reduce the duration of the driving disqualification to align it to the duration which according to its national law would have been applied for the case in question;

(d) shall not extend the duration of the driving disqualification imposed by the State of the

offence;

(e) may not replace the driving disqualification by a fine or any other measure.

4. When giving effect to a driving disqualification under this Article, the State of residence shall, where necessary, determine a date from which it will enforce the driving disqualification.

5. When giving the notification referred to in Article 15(2), each Member State shall indicate in a declaration which of the procedures described in paragraph 1 it intends to apply in its capacity as a State of residence. The declaration made may be replaced by a new declaration at any time.

Article 5

Giving effect to a driving disqualification pursuant to Article 4 shall be without prejudice to any additional road safety measures that the State of residence may take under its own legislation.

Article 6

1. The State of residence shall refuse to give effect to the driving disqualification where:

(a) the driving disqualification has already been fully enforced in the State of the offence;

(b) the offender has already had a driving disqualification imposed on him in the State of residence for the same acts and that disqualification has been or is being enforced;

(c) the offender would have benefited from a general pardon or amnesty in the State of residence if the acts had been committed within the territory of that State;

(d) the period of limitation for the measure would have expired under its own legislation;

(e) in the circumstances of the particular case, after receiving any information supplied under Article 8, it considers that the person concerned has not had an adequate opportunity to defend himself.

2. The State of residence may refuse to give effect to the driving disqualification if:

(a) the conduct for which the driving disqualification has been imposed in the State of the offence does not constitute an offence under the law of the State of residence;

(b) the remaining period of disqualification which could be enforced in the State of residence is less than one month;

(c) driving disqualification is not a measure available under the legislation of the State of residence for the acts giving rise to the driving disqualification imposed by the State of the offence.

3. When giving the notification referred to in Article 15(2) or at any other time, any Member State may declare that it will always apply paragraph 2 of this Article in part or in full. When such a declaration has been made, the other Member States shall not be obliged to communicate driving disqualifications such as referred to in that declaration pursuant to Article 3 to the Member State that has made the declaration. Any Member State may withdraw its declaration at any time.

Article 7

1. The competent authority of the State of the offence shall forward the notification referred to in Article 3 to the central authority of the State of residence.

2. For the purposes of paragraph 1, when giving the notification referred to in Article 15(2), each Member State shall indicate:

(a) the central authority or central authorities which it designates;

(b) the competent authorities responsible for submitting the notifications referred to in Article 3.

Article 8

1. The notification referred to in Article 3 shall be accompanied by:

- details serving to locate the person disqualified from driving,
- the original or a certified copy of the decision imposing a driving disqualification,
- a brief statement of the circumstances and a reference to the legal provisions in the State of the offence on the basis of which the driving disqualification was imposed, if these are not given in the decision,
- an attestation that it is final,
- information regarding the enforcement of the driving disqualification in the State of the offence, including the length of the disqualification and, where known, the dates on which the disqualification starts and expires,
- the driving licences, if it has been seized.

2. Where the person on whom the driving disqualification has been imposed did not appear personally or was not represented at the proceedings, notifications pursuant to Article 3 must be accompanied by evidence that the person has been duly notified of the proceedings in accordance with the law of the State of the offence.

3. If the information communicated in accordance with paragraphs 1 and 2 is found to be insufficient to allow a decision to be taken pursuant to this Convention, in particular where, in the circumstances of the particular case, there is doubt whether the person concerned has had an adequate opportunity to defend himself, the competent authorities of the State of residence shall request the competent authorities of the State of the offence to provide the necessary supplementary information without delay.

Article 9

1. Subject to paragraphs 2 and 3, no translation of the notifications referred to in Article 3 or of the accompanying material referred to in Article 8 or of any other documents relating to the application of this Convention shall be required.

2. Any Member State may, when giving the notification referred to in Article 15(2), declare that the documents referred to in paragraph 1 forwarded to it by the State of the offence must be accompanied by a translation into one of the official languages of the institutions of the European Communities indicated in its declaration.

3. Except for the document referred to in the second indent of Article 8(1) the documents referred to in paragraph 1 of this Article need not be certified.

Article 10

The State of residence shall inform the State of the offence of any decision taken in respect of a notification given pursuant to Article 3 and in respect of enforcement and, where it refuses to give effect to a driving disqualification pursuant of Article 6, of the reasons for its refusal.

Article 11

1. The right of the State of the offence to execute in its territory the full period of the driving disqualification determined by the State of the offence shall not be affected by the decision of the State of residence.

2. When giving the notification referred to in Article 15(2), any Member State may indicate that

it will not apply paragraph 1 of this Article in its capacity as the State of the offence.

3. The State of the offence and the State of residence shall exercise their responsibilities under the Convention in such a way as to ensure that the total period of disqualification, taking into account any period of disqualification which is served for the offence concerned in the State of residence, does not exceed the period of disqualification originally determined by the State of the offence.

4. When notifying the person concerned of the decision to disqualify, a State of the offence which proposes to apply paragraph 1 shall at the same time inform the person of this fact, and shall confirm in the notification given in accordance with Article 3 to the State of residence that it has done so.

Article 12

Each Member State shall adopt the measures necessary to enable it to penalize the driving of a motor vehicle in its territory when the driver is disqualified from driving by the State of residence in implementation of this Convention.

Article 13

Costs incurred in implementing this Convention shall be borne in the Member State in which they occur.

Article 14

1. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States regarding the interpretation or the application of this Convention whenever such dispute cannot be settled by the Council within six months of its being referred to the Council by one of its members. The Court shall also have jurisdiction to rule on any dispute between Member States and the Commission regarding the interpretation or application of this Convention.

2. Any Member State shall be able to accept, through a declaration made when giving the notification referred to in Article 15(2) or at any later date, the jurisdiction of the Court of Justice to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention.

3. A Member State making a declaration pursuant to paragraph 2 shall specify that either:

- (a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment, or
- (b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgment.

4. The Statute of the Court of Justice of the European Community and its Rules of Procedure shall apply. Any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 2, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under paragraph 3.

Article 15

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.
2. Member States shall notify the Secretary-General of the Council of the European Union of the completion of their constitutional requirements for adopting this Convention.
3. This Convention shall enter into force 90 days after the notification referred to in paragraph 2 by the Member State which, being a Member of the European Union on the date of the adoption by the Council of the act drawing up this Convention, is the last to fulfil this formality.
4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2 or at any later date, declare that with respect to itself the Convention, except Article 14, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall apply as from 90 days after the date of their deposit.
5. This Convention and declarations made in respect of it shall be applicable only to offences committed after the entry into force of the Convention or from the date on which the Convention has become applicable between the Member States concerned.

Article 16

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a member of the European Union.
2. The text of this Convention in the language of the acceding State, drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.
3. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the Council of the European Union.
4. This Convention shall enter into force with respect to any State that accedes to it 90 days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force at the time of expiry of those 90 days.
5. Article 15(4) shall apply to acceding Member States.

Article 17

No reservation may be entered in respect of this Convention.

Article 18

As regards the United Kingdom, the provisions of this Convention shall apply only to the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland.

Article 19

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.
2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions, accessions and declarations, and also any other notification concerning this Convention.

In witness whereof, the undersigned plenipotentiaries have hereunto set their hands.

Done at Luxembourg on the seventeenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety-eight, in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

ANNEX

CONDUCT COVERED BY ARTICLE 3 OF THE CONVENTION

1. Reckless or dangerous driving (whether or not resulting in death, injury or serious risk).
2. Wilful failure to carry out the obligations placed on drivers after being involved in road accidents (hit-and-run driving).
3. Driving a vehicle while under the influence of alcohol or other substances affecting or diminishing the mental and physical abilities of a driver.
Refusal to submit to alcohol and drug tests.
4. Driving a vehicle faster than the permitted speed.
5. Driving a vehicle whilst disqualified.
6. Other conduct constituting an offence for which a driving disqualification has been imposed by the State of the offence:
  - of a duration of six months or more,
  - of a duration of less than six months where that has been agreed bilaterally between the Member States concerned.

Tekst proponowanych oświadczeń do Konwencji o pozbawieniu uprawnień do kierowania pojazdami, które proponuje się złożyć przy składaniu dokumentu ratyfikacyjnego

Declarations:

1. In accordance with art. 4(5) of the Convention, the Republic of Poland hereby declares that as a State of residence, it shall give effect to the decisions imposing disqualification from driving taken in the State of the offence in the way laid down in art. 4(1)(c) of the Convention.
2. In accordance with art. 6(2) and taking into account art. 6(3) of the Convention, the Republic of Poland hereby declares that it shall refuse to give effect to the decision imposing disqualification from driving taken in the State of the offence, if the act for which the decision has been taken is the refusal to submit to alcohol or drug tests.
3. In accordance with art. 7(2) of the Convention, the Republic of Poland hereby declares, that the Ministry of Justice of the Republic of Poland shall be designated as its central authority and competent authority to forward the notifications referred to in art. 3 of the Convention”
4. In accordance with art. 9(2) of the Convention, the Republic of Poland hereby declares that it will require the documents referred to in paragraph 1 to be accompanied by a translation into Polish or English.

Oświadczenia złożone przez Państwa Członkowskie do Konwencji o
pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami z dnia 17 czerwca 1998
roku,

Oświadczenie Hiszpanii:

French

Concernant l'article 4: "L'Espagne déclare qu'elle appliquera normalement, en tant qu'État de résidence, la procédure d'exécution directe (article 4, paragraphe 1, point a)) ; elle pourra toutefois appliquer la procédure d'exécution indirecte (paragraphe 1, point b), du même article) dans les cas où la durée de la déchéance du droit de conduire imposée par l'État de l'infraction dépasserait la période maximale prévue par la législation espagnole pour l'infraction en question." Concernant l'article 6: "L'Espagne déclare qu'elle appliquera les dispositions des points a) et c) du paragraphe 2 de l'article 6." Concernant l'article 7, paragraphe 2: "L'Espagne désigne comme autorité centrale et autorité compétente la "Dirección general de Tráfico" (Direction générale de la circulation), qui transmettra la décision aux autorités administratives ou judiciaires en fonction de la nature de la mesure." Concernant l'article 9, paragraphe 2: "L'Espagne déclare que les documents visés au paragraphe 1 de l'article 9 devront être accompagnés d'une traduction en espagnol, en français ou en anglais." Concernant l'article 14: "L'Espagne déclare qu'elle accepte la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes pour statuer à titre préjudiciel selon les modalités prévues à l'article 14, paragraphe 3, point a)."

English

Re Article 4: "Spain states that as State of residence, it will normally apply the direct execution procedure (Article 4(1)(a)); however, it may apply the indirect execution procedure (Article 4(1)(b)) in cases where the duration of the disqualification from driving imposed by the State of the offence exceeds the maximum period laid down for the offence in question in Spanish law." Re Article 6: "Spain states that it will apply subparagraphs (a) and (c) of Article 6(2)." Re Article 7(2): "Spain designates as its central authority and competent authority the Directorate-General for Transport, which will forward the decision to the administrative or to the judicial authorities, depending on the nature of the measure." Re Article 9(2): "Spain states that it will require a translation into Spanish, French or English to be added to the documents referred to in paragraph 1 of this Article." Re Article 14: "Spain states that it accepts the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings according to the procedures laid down in Article 14 (3) (a)."

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ

KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Jarosław Pietras

Sekr.Min.JP-*h 28* /04/DPE/jg

Warszawa, *15* czerwca 2004 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektów:

- 1) uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami, sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998r., do ratyfikacji;
- 2) ustawy o ratyfikacji Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami, sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998r.,

wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Ministra Jarosława Pietrasa, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonymi projektami uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami, sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998r. do ratyfikacji oraz ustawy o ratyfikacji Konwencji o pozbawianiu uprawnień do kierowania pojazdami, sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998r. (pisma nr RM 10-103-04 i RM-111-143-04), uprzejmie informuję, iż do ww. projektów nie zgłaszam uwag.

Jednocześnie, odnosząc się do Konwencji o pozbawianiu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, sporządzonej w Luksemburgu dnia 17 czerwca 1998r., pragnę stwierdzić, iż Rada Unii Europejskiej w dokumencie Akt Rady UE z dnia 17 czerwca 1998 r. o przyjęciu Konwencji o pozbawianiu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych (*Council Act drawing up the Convention on Driving Disqualifications*) (Dz. Urz. WE C 216 z 10.07.1998) rekomendowała wszystkim Państwom Członkowskim przyjęcie wymienionej Konwencji zgodnie z ich wewnętrznymi wymogami konstytucyjnymi.

W konkluzji pozwalam sobie stwierdzić, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeciwwskazań do ratyfikacji przedłożonej Konwencji.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Włodzimierz Cimoszewicz
Minister Spraw Zagranicznych

SEKRETARZ

Jarosław Pietras
16.06.2004